יותר טוב מהסוכנות

כן, גם אני הייתי בהופעה של להקת כוורת בתיאטרון ביקון בניו־יורק, שורה שלישית באמצע. מקום טוב מאוד. אפשר היה לראות מהמקום שלי את ההופעה הנפלאה על הבימה ובסיבוב קל של הראש לכל צד אפשר היה לראות את הקהל המשתולל.

בתוך 2,700 הצופים בהופעה היו קבוצות. קבוצה של ישראלים לשעבר. קבוצה של זוגות מעורבים, בעל ישראלי ואשה אמריקאית ולהיפך, היתה קבוצה גדולה של חובשי־כיפות, היתה קבוצה של תיירים ישראלים (כמוני) וקבוצה גדולה מאוד של צעירים, שכנראה נולדו בארץ וגדלו בארצות־הברית. הקבוצה הזאת היתה דומיננטית באולם. הם עמדו על הרגליים, מחאו כפיים, צעקו, צרחו, צווחו ושרו את כל המילים של כל השירים, שאגב נכתבו והושרו לראשונה כשהם היו עוד בעריסות.

בהפסקה שמעתי אותם מדברים ביניהם. עברית משופשפת, גדושה בסלנג עכשווי והכל במיבטא אמריקאי כבד. כשנערה אחת, שהשתוללה מתענוג כל זמן ההופעה, אמרה לחבר שלה בהפסקה את המישפט העברי „יא־וואראדי, איזה פיצוץ של הופעה!" במיבטא אמרקאי מובהק, אני צרחתי.

אם ההופעה של כוורת בניו־יורק לא תביא יותר עולים מאשר כל שליחי הסוכנות באמרי־קה גם יחד, אני מוכנה לבלוע את אריה דול־צ'ין, כולל הגבות.

אוכל

אתם לא רוצים שאני אגמור את סיפורי אמריקה מבלי לדבר קצת על אוכל. אז ככה. אם רוצים לאכול באמריקה דרעק — יש. אם רוצים לאכול טוב מאוד — גם כן יש.

אבל בסוף כל הארוחות, המזופתות והנפלאות, הסיניות, הצרפתיות, האיטלקיות, האמריקאיות, וכל השאר, נותנים גלידה. גלידה עם פירות וגלידה עם קוטג' וגלידה עם ג'לי וגלידה עם סירופים, וגלידה עם עוגות ועם עוגיות, וגלידה חמה וקרה ופושרת ומטוגנת וגלידה מבולבלת.

מייד כשחזרתי ארצה מילאתי את המקפיא בגלידות, ואחר־כך טילפנתי למועדון יצרני הגלידות וביקשתי מתכונים. דווקא שלחו מייד. הנה אחד מהם. רעיון תוצרת חוץ, ביצוע ישראלי.

תפוחי־עץ אפויים בתנור

המיצרכים:

6 תפוחי־עץ מהזן גרני סמית, 1/4 כוס מיץ לימון, 6 שזיפים שחורים יבשים, 30 גרם צימוקים, 2 כפות סוכר, 1/3 כפית קינמון, 1/3 כוס מים, 1/3 כוס יין אדום חצי יבש, 1/3 כוס ליקר תות־שדה, 6 כדורי גלידת־חורף בטעם וניל.

ההכנה:

רוחצים את התפוחים ומוציאים מתוכם את הליבה. קולפים פס אחד לרוחב כל תפוח מסביבו. טובלים את התפוחים במיץ־לימון. בתחתית כל תפוח מכניסים שזיף שחור, ומסדרים את התפוחים בצפיפות בתוך כלי חסין־אש.

מערבבים בקערית את הצימוקים הרחוצים, הסוכר והקינמון, ומכניסים את התערובת לתפוחים מעל השזיף.

מערבבים את כל הנוזלים ויוצקים על התפוחים ואופים בתנור בחום בינוני כחצי שעה. הופכים את התפוחים (השזיף כלפי מעלה) וממשיכים לאפות עוד חצי שעה.

מגישים חם, עם גלידת וניל, שעליה יוצקים מהרוטב (אפשר גם להגיש קר).

כל אחד והחשדירים שלו

לפני שהספקתם להרגיש בחסרוני, כבר חזרתי מאמריקה. שום דבר מיוחד, סתם 10 ימים של כיף ושקט וקור־אימים וארץ אחרת.

ערב אחד ראיתי טלוויזיה. גם להם יש תשדירי־שרות. לא כמו שלנו. לגמרי אחרים. למשל, פנים של גבר על כל המסך והגבר שואל:

„האם חיבקת היום את ילדך?" או תשדיר אחר, המראה גבר וילד יושבים בחדר. הילד שואל את הגבר: „אבא, מתי היית גאה בי פעם?" הגבר חושב רגע ואומר: „הרבה פעמים הייתי גאה בך." אז אומר לו הילד: „אז למה אף פעם לא אמרת לי?"

ועוד תשדיר־שרות. שחקן בייסבול (מפורסם כנראה) אומר לצופים בסבר־פנים חמור מאוד: „אם יש לך תוכניות לנהוג הערב — אל תשתה!"

הנה. גם לאמריקאים יש בעיות לאומיות. בחיי שיותר טוב להיות עם שלא משלם את האגרה מאשר עם שבו צריך להזכיר להורים לחבק את ילדיהם.

טיסת לילה

טיסה 001 יום רביעי, 19 דצמבר, מתל־אביב לניו־יורק. המטוס ממריא ב־1 בלילה. כולם כבר קצת עייפים. אחרי הארוחה מכבים את האורות. אנשים מתכרבלים להם בכיסאות, מתכסים בשמיכות ומתכוננים לשינה ארוכה כדי ש־10 השעות תעבורנה מהר ככל האפשר.

פיתאום נדלק האור וקולו של הקברניט מודיע שאנחנו נאלצים לסטות מדרכנו כדי לנחות בלונדון, מפני שיש בטיסה ילד חולה מאוד. הילד הוא מאיר זורע, שאמור היה להגיע לארצות־הברית להשתלת כבד, אבל באמצע הדרך הורע מצבו מאוד.

אנשים מתעוררים, שואלים מה קרה. מישהו מסביר. אף אחד לא מתלונן. איש אחד מספר שהוא צריך לתפוס מטוס ליעד אחר בארצות־הברית, ובגלל האיחור כנראה לא יצליח לעשות זאת. אבל הוא מבין.

בקידמת המטוס תכונה. הדיילים מתרוצצים, סוגרים וילון. הנוסעים, שבדרך־כלל עושים טיולים ארוכים בתוך המטוס, נשארים כולם במקומם. אצלי החוש העיתונאי מתעורר, ובעזרתה של חברה דיילת אני עוברת לקידמת המטוס. מבט אחד בילד, הפולט דם בכמויות מפחידות, מבריח אותי משם, ואני נשארת לשבת ליד הדיילים.

כולם במתח. הדיילת כוססת ציפורניים. דייל אחד עוזר לרופא של הילד, עומד ומחזיק את שקית עירוי־הדם ונראה כאילו הוא מתפלל שהכל יעבור בשלום.

מדי פעם עושה דייל סיור במטוס, כדי לראות אם מישהו צריך משהו. אף אחד מ־400 נוסעי המטוס לא מבקש כלום. רופא אחר שהיה בטיסה (מנהל הדסה, נדמה לי) מצטרף לרופאו של הילד. מדי פעם אחד מהם עולה לתא הטייס ומדבר עם נמל־התעופה היתרו. נוחתים. מייד מגיע לרחבה אמבולנס, ואנשיו עולים במהירות למטוס. אחרי דקות של התייעצות מורד הילד הקטן, ביחד עם אביו והרופא שלו. כולם מאחלים להם מזל. האמבולנס נעלם ומבטי כל הנוסעים מלווים אותו. המטוס שלנו ניגש להמראה.

פיתאום אני מרגישה כאב ביד ימין שלי. אני מסתכלת ורואה ששתי האצבעות שלי שלובות חזק מאוד (ככה אני עושה תמיד בשביל המזל). חוזרת למקום שלי ושומעת מכל פינה אנשים אומרים אחד לשני „הלוואי שיחיה, הלוואי שהצלחנו להציל אותו." האשה שישבה לידי אומרת לי בעיניים דומעות: „ילד ש־400 איש במטוס מתפללים בשבילו, בטח יחיה ויבריא!" מדברים על זה עוד שעה ארוכה. פה ושם אני רואה נשים מנגבות דימעה.

ילד אחד קטן וחולה מוציא מ־400 איש את כל הטוב והרכות שיש בהם. מגיע לו להבריא.

אין קשר בין טמפרטורה לחום

אגב, גיליתי שהמקום הכי קר בעולם זה תל־אביב, סביבות קולנוע מוגרבי. בניו־יורק הטמפרטורה היתה 5־6 מעלות מתחת לאפס. במסצ'וסטס, לעומת זאת, היה 14 מתחת לאפס. היה נחמד ונעים.

כשחזרתי ארצה ועליתי לדירתי, תקף אותי גל קור ענק ומייד התכסיתי בשמיכה חמה והתחלתי לרעוד מקור. עובדה.

בתמונה למעלה זה הבית שבו גרתי במסצ'־סטס. בתמונה למטה, אשה אמריקאית ממוצעת, מנקה מכונית אמריקאית ממוצעת משלג אמריקאי ממוצע. לא קל.

חבילת השכלה ישראלית

תמיד לפני נסיעה לחו"ל שוברים את הראש מה לקנות כדי להביא מתנות לחברים הגרים בחו"ל. לגויים תמיד אפשר להביא איזה צלב מכסף או תמונה של נצרת. ליהודים האמריקאים מביאים לוחשנה יפה או עבודת־יד ישראלית. אבל מה מביאים לחברים הישראלים שיושבים בחו"ל וארבע פעמים בשנה קופצים ארצה לביקור, וגם יש להם המון כסף כדי לקנות לעצמם כל מה שמתחשקך? לנו יש זוג חברים כאלה בניו־יורק. בגללם שברנו את הראש יום שלם. אחר־כך תפס אותי בעלי ביד וסחב אותי לדוכן עיתונים.

שם הוא אסף מעל העריסות העולם הזה אחד וכותרת ראשית אחת, וגם מוניטין וכספים ופוליטיקה וגם כמה עיתונים יומיים. את כל הכבודה הזאת הכנסנו לשקית ניילון והכרזנו עליה כעל „חבילת השכלה ישראלית".

כשהחברים שלי בניו־יורק קיבלו את החבילה, הבנתי שמתנה יותר טובה מזו לא יכולנו למצוא בכל העולם.